

James Bannon

FUTBALOVÁ MISIA

TAJNÝ MEDZI
CHULIGÁNMI

James Bannon

FUTBALOVÁ MISIA

Tajný medzi chuligánmi

James Bannon
Futbalová misia

Grafická úprava Design Amorandi
Vydalo vydavateľstvo Zelený Kocúr, s. r. o.
270 strán, Šamorín 2014

Copyright © James Bannon 2013
First published by Ebury Press,
an imprint of Ebury Publishing.
A Random House Group Company.

© Zelený Kocúr, s. r. o., 2014
Preložila Marína Gálisová
Redakcia Jela Krajčovič
Jazyková úprava Gertrud Mária Korpič

ISBN 978-80-971534-6-5

OBSAH

PREDSLOV	5
1. KAPITOLA ZAČIATKY	8
2. KAPITOLA BERIEŠ ALEBO NIE?	12
3. KAPITOLA PRVÝ VÝKOP	17
4. KAPITOLA HOSŤOVANIE V LEEDSE	23
5. KAPITOLA CHARLIE	30
6. KAPITOLA HULL – KATASTROFA; IPSWICH – TRIUMF	33
7. KAPITOLA GERRY A LETO V OSEMDESIATOM SIEDMOM	37
8. KAPITOLA PUFFIN	42
9. KAPITOLA DAVE, STU A MARK	49
10. KAPITOLA TELEFONÁTY A PRENAJATÉ AUTÁ	53
11. KAPITOLA HOSŤOVANIE V LEICESTERI	60
12. KAPITOLA NA ČELE ÚTOKU	66
13. KAPITOLA TAJNÍ V MANCHESTRI	72
14. KAPITOLA PRESVEDČIVÉ KRYTIE	81
15. KAPITOLA VY DVAJA STE FÍZLI	92
16. KAPITOLA HLAVA ČI SRDCE?	99
17. KAPITOLA DAVA TAKMER ZATKNÚ	103
18. KAPITOLA RIVALI	106
19. KAPITOLA LIETAJÚCI ODDIEL	120

20. KAPITOLA MILLWALL VERZUS LEEDS.....	128
21. KAPITOLA TRAJA KRÁLI	136
22. KAPITOLA S ARSENALOM O POHÁR.....	145
23. KAPITOLA STE ZATKNUTÝ.....	153
24. KAPITOLA MY A ONI	158
25. KAPITOLA PRI MORI.....	161
26. KAPITOLA POSTUP.....	168
27. KAPITOLA LETNÉ DNI	174
28. KAPITOLA CELÉ ZLE	179
29. KAPITOLA PRVÁ DIVÍZIA, MÁŠ SA NA ČO TEŠÍŤ!	186
30. KAPITOLA BORO.....	194
31. KAPITOLA SI CHULIGÁN!	203
32. KAPITOLA NOVÝ DOMOV.....	209
33. KAPITOLA DOMA S WEST HAMOM.....	216
34. KAPITOLA HOSŤOVANIE V EVERTONE	226
35. KAPITOLA SOM FÍZEL	238
36. KAPITOLA PREZRADENÍ	250
37. KAPITOLA KONIEC HRY	258
EPILÓG.....	266
POĎAKOVANIE	269
O AUTOROVI.....	270

PREDSLOV

Dva roky som žil ako Jim, Jim z Wandsworthu. Spolu s kamarátom Chrisom sme sa živili ako maliari a natierači. Fandili sme Millwallu. Bili sme sa za Millwall. Boli sme vo *firme* – v najtvrdšom jadre millwallských ultras. Mali sme však jedno tajomstvo a vedeli sme, že ak vyjde najavo, máme na krku nôž...

Boli sme totiž tajní policajti.

Anglickí futbaloví *hooligans* – chuligáni – sa v osemdesiatych rokoch neslávne preslávili po celom svete. A výtržníci, ktorí patrili k Millwallu, mali tú najhoršiu povesť. Polícia nasadzovala ľudí ako ja a Chris priamo do týchto gangov, ktoré sa nazývajú firmy. Našou úlohou bolo spriatelíť sa, získať si dôveru a zabezpečiť dôkazy proti páchatelom výtržností, aby ich mohli zatknúť a neskôr aj uväzniť.

Áno, občas som sa len ťažko pozeral sám sebe do očí. Tí chalani boli kamaráti, smiali sme sa spolu, prežívali sme vzostupy a pády, ktoré patria k životu futbalového fanúšika. Bok po boku sme bojovali proti iným gangom a polícii. No potom som si vždy spomenul na to nezmyselné, šialené násilie – zažil som, ako fanúšik Millwallu dupol na hlavu človeku, ktorý mu nijako neublížil, a spravil to pred očami jeho manželky a dcér, a to len preto, že chlapík mal odznak klubu Crystal Palace. A hneď mi bolo jasné, prečo robím to, čo robím.

Musím totiž priznať, že občas som na to pozabudol. Áno, veľakrát som bol hotový od strachu, ale ten adrenalín, ten bol super. Práca tajného policajta je vzrušujúca a vzrušenie je ako droga. Lenže aj fanenie Millwallu ma bavilo. Medzi fanúšikmi som našiel kamarátstvo a spolupatričnosť, aké som nezažil nikde inde. Jasné, pracoval som pre ochranu slušnej spoločnosti, ale nemôžem s čistým svedomím vyhlásiť, že som si to paradne neužil.

Časť adrenalínu, ktorý poháňa tajného policajta, vyplýva aj z vedomia, že ho môžu hocikedy odhaliť. Stačí jedno pokľznutie a majú vás. Mne a Chrisovi sa to niekoľkokrát takmer stalo.

Niekoľko mesiacov po tom, čo sme rozbehli tajnú operáciu, dostal Chris správu od Dava, jedného z fanúšikov Millwallu, s ktorými sme sa skamarátili. Dave je super chalan, inteligentný, vie toho veľa o futbale a je za každú psinu. Dave chce, aby sme sa stretli s ním, s jeho kamarátmi Stuom a Markom v Catforde. Je to trochu nezvyčajné, ale nie až tak, aby sme sa museli znepokojiť. Odkážeme mu, že nás môže čakať v čase obeda v krčme.

Len čo vojdeme dovnútra, vnímame, že čosi visí vo vzduchu. Nie je to ako v podnikoch Old Castle alebo Puffin, kde sme už ako doma a berú nás tam ako vlastných. Tu by sa dalo nepriateľstvo vo vzduchu krájať. Ľudí je veľa, ale nikoho nespoznávam. Prejdeme k baru a Chris nám objedná drinky.

O chvíľu vyjdú z vedľajšej miestnosti Dave, Stu, Mark a s nimi zopár chalanov, ktorých vidíme prvý raz. Z tváří im čítam, že čosi sa deje. Dave nesie tágo, Stu fľašu. Pozriem rovno na Dava. „V poriadku, kamoš?“

Dave sa na mňa dlho uprene zadíva. „Nič nie je v poriadku. Ani náhodou.“

No doriti. Cítim, že máme vážny problém.

Vzápätí je pri nás Chris a nesie drinky. „V pohode, Dave?“ spýta sa aj on.

Dave spraví krok k nám a zhúkne: „Nie, doboha, nie je to v pohode! Kto ste, chlapi? Kurva, my to fakt nevieme!“

Pozriem na Chrisa a vidím, že zbledol ako stena.

Krútim hlavou. „O čom to trepeš? Hádám vieš, kto sme.“

Dave poklopká hrotom tága o zem. „Presne to je problém, Jim, ak sa tak vôbec voláš. Nevieme, kto ste. Spadli ste nám sem z neba a tvárite sa ako najlepší kamoši.“

Chris sa očividne bojí a ja mám tiež čo robiť, aby som si nenaložil do gatí. Okolo nás stoja najväčší bitkári z Millwallu. Desiati proti dvom, to nie je dobré. Doriti.

Odušu hrám, že ničomu nerozumiem. „Dave, fakt som mimo. Čo máš za problém?“

Zdvihne tágo, namieri hrotom najskôr na mňa a potom na Chrisa. „Teba a jeho. Vy ste môj problém.“

Nevyzerá to dobre. Čo robiť? Máme sa zvrtnúť a pokúsiť sa o útek? Máme priznať farbu a dúfať, že z nás nenarobia fašírky? Alebo riskovať a ďalej hrať svoju rolu?

Tá tretia možnosť mi pripadá najlepšia. Pozriem na Dava. „Dobre. Čo teda tvrdíš?“

Tentoraz ma Dave štuchne tágom a potom aj Chrisa. „Tvrším, ty hovädo, že vy dvaja ste fízli.“

Stojím tam, vyvalujem na nich oči a potom sa rozrehocem. „Si robíš srandu, kurva? Ja že som poliš? To akože vážne?“

Pochybuje Dave, či sa nepomýlil? Možno, ale nedáva to najavo. „Máš dojem, že by sme sa smiali? Hej, presne to hovorím. Vy dvaja ste skurvení fízli.“

Obzriem sa na Chrisa. Ako sa z tohto dostaneme?

1. KAPITOLA

ZAČIATKY

Narodil som sa v jeden horúci letný deň v auguste roku 1965 v nemocnici v južnolondýnskom Lambethe. Mama bola v domácnosti, otec slúžil u Londýnskej metropolitnej polície. Za môjho detstva sme sa niekoľkokrát sťahovali, kým sme sa usadili v Belvederi, čo bola malá dedinka na južnom okraji Londýna. Bývali sme na nevelkom sídlisku, kde boli súkromné aj družstevné byty. Tam som vyrástol z detských nohavíc.

Všetci sa navzájom poznali a držali spolu. Pre dieťa to bolo super miesto, ale ako syn policajta som to nemal vždy ľahké. Spočiatku som musel ostatným dokazovať, že policajt je iba môj tато, nie ja. „Nebonzneš fotrovi, čo sme spravili?“ pýtali sa ma, keď sme mali za sebou nejaké lotrovstvo. Ako osemročný som všetkým konečne dokázal, že sa mi dá dôverovať, keď sme sa vlámali do miestnych potravín, ukradli sme škatuľu čokoládových tyčíniek Texan a päť libier v dvojpecenkách. Nieкто nás pri odchode z miesta činu zazrel a zavolał policajtov, tí prišli a vypočuli všetkých podozrivých. Nikto ani necekol a moju lojalitu si od toho dňa už nikto neodvážil spochybníť.

Keď som prešiel na štátne gymnázium, otcova práca sa stala takpovediac tajomstvom. No aj bez toho, aby decká vedeli, čo môj foter robí, som bol čiernou ovcou. Všetci moji spolužiaci mali za sebou súkromné školy a viac vedomostí. Kamoši z bytovky, ktorí ma poznali a verili mi, šli na miestnu všeobecnú strednú školu, takže mlčať o otcovej robote bolo celkom jednoduché. Keď sa spolužiaci spýtali, čo robí, buď som sa odpovedi vyhol, alebo som zamrmlal, že robí pre miestnu samosprávu. Ukázalo sa, že viem celkom dobre zachovávať tajomstvá.

Žiaľ, v druhom polroku prvého ročníka to moje tajomstvo prasklo. Vybrali ma do školského rugbyového tímu. Hrali sme na domácom ihrisku a otec mal službu, takže sa na zápas nemohol prísť pozrieť. Aspoň som si to myslel. No po prvých desiatich minútach rozhodca nášmu tímu umožnil vhadzovanie do mlyna. Zohol som sa, chystal som sa odovzdať loptu útočníkom, keď som z diaľky začul praskot vysielačky. Zostal som stáť ako soľný stĺp a len som dúfal, že zvuk, ktorý sa blíži, nie je to, čo si myslím. Zvrtol som sa a videl som, že dúfam márne. Krížom cez školské ihriská sa hnal môj otec na policajnej motorke. Doviezol sa až k postrannej čiare, ani nevypol policajnú vysielačku, ktorá stále praskala a pískala, stiahol si prilbu a pozrel na mňa. „V poriadku, synček?“

Dnes už chápem, že to bolo od neho vlastne fajn – urobil, čo mohol, aby videl aspoň kúsok z môjho zápasu. Lenže ako jedenásťročný chalan na novej škole by som sa bol bez tej hanby zaobišiel. V pondelok som bol v škole hlavnou témou a do konca vyučovania moje tajomstvo vyšlo najavo. Mal som školy plné zuby a všemožne som sa jej vyhýbal. Napokon so mnou stratili trpezlivosť a na začiatku druhého ročníka ma vylúčili. Nezostalo mi nič iné, len si hľadať niečo nové. Prihovoril sa za mňa náš známy farár a prijali ma na miestnu katolícku strednú školu.

Aj tú som úprimne znenávidel a až do konca školskej dochádzky som si vymýšľal výhovorky, nech ma tam vidia čo najmenej. Pamätám si, že päť mesiacov som nosil na ruke sadru, aby si mysleli, že ju mám zlomenú. Všetko šlo ako po masle, kým učiteľka biológie na rodičovskom združení nevyhlásila, aká je na mňa hrdá, že tak statočne znášam zle sa hojacu zlomeninu. Rodičia hrdí neboli a ja si veľmi živo spomínam na rozhovor s otcom, keď sa vrátil domov. Ešte som nevedel, že moje prirodzené nadanie balamutiť ľudí sa mi neskôr v živote veľmi zide. Vtedy som mal len veľký problém. Napokon som v pätnástich rokoch unikol zo vzdelávacieho systému a vrhol sa do hľadania práce na plný úväzok.

Mal som v pláne vyhnúť sa predĺženej ruke zákona, rozhodne som si zákon nevybral ako povolanie. No prvé zamestnanie v úrade na ministerstve obrany ma nenadchlo a potom som stretol starého ka-

maráta zo školy, ktorého prijali za policajného kadeta. Odrazu sa mi kariéra policajta celkom zapáčila. Nemal som žiadnu kvalifikáciu, ale mal som otca, ktorý sa za mňa mohol prihovoriť.

A tak ma po dôkladnej lekárskej prehliadke, po skúške fyzickej zdatnosti a po pohovore (to som už u seba objavil netušené odhodlanie) konečne prijali do Metropolitnej polície. V januári 1982 som sa stal kadetom.

Musím priznať, že kamaráti, s ktorými som vyrástol, to spočiatku, mierne povedané, nechápali. Pamätám si, že ma jeden viezol na miestu policajnú stanicu, kde ma čakalo oznámenie o prijatí do zamestnania, a viezol ma autom, ktoré nebolo jeho. Všetci sme občas jazdili na autách, ktoré neboli naše. Vtedy som to považoval za súčasť dospievania v južnom Londýne a tam, odkiaľ pochádzam, to bola v podstate bežná, akceptovaná fáza. Autá sa kradli ľahko a my sme ich nikdy nepoškodili ani nenabúrali. Povožili sme sa na nich nejaký deň, potom sme ich buď vrátili, alebo zaparkovali na mieste, kde sa dali nájsť. Aj tak to bolo porušovanie zákona, a odkedy ma prijali medzi policajných kadetov, tá fáza môjho života sa musela skončiť. V marci 1984 som absolvoval školu pre policajných kadetov a poslali ma na dvadsaťtýždňový výcvik do Hendonu, aby som sa stal policajným strážnikom. Prekvapilo ma, že na prednáškach aj na cvičisku vynikám. Dostával som výborné známky a v júli 1984 som školu skončil s pochvalným diplomom. Mojm prvým pôsobiskom sa stal Greenwich. Bol zo mňa policajt, vycvičený a pripravený na všetko. To som si aspoň myslel.

V júli 1984 som sa dostavil na policajnú stanicu v Greenwichi, mladý, odhodlaný a totálne neskúsený. Prvé dva roky má mladý policajt skúšobnú lehotu, počas ktorej ho pridelia k skúsenejšiemu kolegovi. Mal som šťastie, lebo môj seržant mi bol dobrým vzorom. Dlhé roky si odpracoval v kluboch v divokom West Ende.

Väčšina seržantov chodievala so svojím chránencom na pochôdzky asi tak mesiac. Archie mal iný prístup. Hneď v prvý deň ma poslal von so slovami: „Je mi fuk, čo spravíš, ale neposer to.“ Do hodiny

som sa vrátil s prvým zatknutým. Spoznal som človeka, ktorého fotku sme na stanici dostali, pristúpil som k nemu len na slovíčko a on sa rozbehol. Asi päť minút som ho naháňal po rozličných budovách a pozemkoch, až som ho napokon ako pri rugby zrazil na zem. Na stanici to ocenili a najmä Archie ma pochválil.

Do dvoch týždňov mi Archie prideliť miesto v policajnom vozidle rýchleho nasadenia. Robil som pozorovateľa v civile a bola to veľká vec. Takého zelenáča do zásahového auta poslali málokedy, nieto ešte ako pozorovateľa v civile. V podstate to bol precedens a viacerí starší kolegovia boli prekvapení. Archie však vo mne zrejme tušil potenciál a ja som ho nechcel sklamať.

Rýchlo som si získal povest' lovca zlodejov, teda policajta, ktorý zatkne viac ľudí ako ostatní, a vyslúžil som si prezývku Eso, keďže som sa stále ocital v situáciách, ktoré viedli k zatýkaniu a obžalobe. Onedlho si ma všimla miestna jednotka rýchleho nasadenia. Chceli spoznať nováčika, čo sa osvedčil.

2. KAPITOLA

BERIEŠ ALEBO NIE?

Moja spolupráca s Archiem pokračovala ďalej. Vďaka jeho skúsenostiam a môjmu mladíckemu nadšeniu sme tvorili dobrý tím a vyslúžili si povest' solídnej, spoľahlivej dvojice. Na starosť nám dali neslávne preslávený obytný blok Ferrier v Kidbrooku, v juho-východnej časti Londýna. Mali sme tam riešiť problém s drogami. Archie ešte s Robertom, ďalším ošľahaným veteránom, oznámil svoj príchod na stretnutí obyvateľov bloku. Prišlo ich dosť a Archie pred všetkými slúbil, že oblasť od drog vyčistí. Ja som sa tam neukázal. Dostal som totiž byt, do ktorého som sa nastahoval ako bežný nájomník. Len Archie a Robert vedeli, že som policajt. Dali mi voľnú ruku a ja som mohol svoju anonymitu využiť na zbieranie dôkazov. Tie som odovzdával Archiemu, nech s nimi urobí, čo uzná za vhodné.

Práve v tomto období mi zachutila práca v utajení. Postupne som si získaval dôveru nájomníkov, hoci sa trochu divili, prečo v byte málokedy prespávam a prečo ho mám tak spartánsky zariadený. Pri tejto operácii som prvý raz kupoval drogy. Ale nedopadlo to ani náhodou dobre.

Na Archieho sa obrátil príslušník z protidrogovej jednotky Scotland Yardu. Potrebovali porovnať drogy, ktoré podľa nich predávali díleri v krčme pri bloku, s omnoho väčšou dodávkou, ktorá sa ocitla na trhu v severnom Londýne. Ak by sa látka zhodovala, polícia by získala chýbajúce ohnivko v reťazi dílerov. Mňa poslali hrať kupujúceho, a keďže protidrogová jednotka s tým súhlasila, transakcii nič nestálo v ceste.

Z protidrogového som dostal presné pokyny, čo mám robiť, a oni sa obďaleč dívali, ako vchádzam do krčmy. Mal som si objednať pohárik a nadviazať rozhovor s barmanom, v ideálnom prípade zaviesť reč na to, kto mi v okolí dokáže zohnať najlepšiu marockú trávu. Kolegovia mali čakať vonku.

Nervóznym, ale zároveň nadšeným úlohou, som prišiel k baru. Vtedy sa barman obrátil a pozrel na mňa. „Zabudni na to. Ani ťa neobslužím, zvrtni sa na päte a vypadni.“

Akoby mi dal jednu po gebuli. Prvý raz kupujem drogy, a on ma po piatich sekundách odhalí?

„A prečo nie?“ predstieral som urazenosť.

„Pozri, dnes ráno ma tu poliši zdrbávali za to, že nalievam mladistvým, a prepáč, ak nemáš nič, čo by mi dokázalo, že si už oslávil osemnásť, a to pochybujem, nemôžem ti naliať.“

Takže vo mne nevyčítal poliša. Čo bolo horšie, pomyslel si, že nemám dosť rokov, aby mi mohol naliať. Nemal som so sebou nijaký preukaz, okrem toho policajného, tak som spravil čelom vzad a bol som vonku.

Na stanici som potom podal hlásenie. Chlapi z protidrogovej jednotky sa od smiechu div nepocikali a ja musím priznať, že keď som si potom v skrinke našiel plienky a cumlík, aj ja som sa musel smiať. Ale tá akcia mi nasadila chrobáka do hlavy. Páčilo sa mi to a navyše mi všetci gratulovali, že som sa neprehradil.

Druhý nákup drog prebehol už podľa plánu. Okrsková protidrogová jednotka si ma vyžiadala na pomoc do jedného podniku v Elthame, kde sa tiež čulo obchodovalo s narkotikami. Policajti vedeli, že sa to tam deje, ale zatiaľ sa im nepodarilo od známeho dílera nakúpiť nič inkriminujúce. Mňa tam nikto nepoznal, takže si boli istí, že transakcia sa podarí. V jeden štvrtkový večer som napochodoval do krčmy a rovno k baru, kde sedel díler, ktorého som okamžite spoznal. Asi hodinu som sa tam motal, hral som biliard, popíjal, a potom som sa obrátil k chlapíkovi, ktorý bol pri biliardovom stole mojím súperom. „Ozaj, vraj sa tu dá kúpiť dobrý matroš.“

Ani nezdvihol oči od tága. „Hej. Tamten v rohu, môj kamarát, niečo má. Len mu povedz, že ťa poslal Adam.“

Pozrel som na dílera a s tágom v ruke som podišiel k nemu. Zastal som si takmer do rohu, ale bokom. „Ahoj, ja som Adamov kamarát a ty vraj máš na predaj nejaký matroš.“

Pozrel na mňa a z mikiny s kapucňou vytiahol vrecko. „Koľko?“

Neveril som vlastnému šťastiu. Len som na chlapa vytreštil oči. „Ak dáš dobrú cenu, beriem všetko.“

Usmial sa. „Prepáč, človeče, ale mám pravidelných zákazníkov. Štvrtina je tvoja, a môžeš byť rád.“

Prikývol som. „Super, tu máš.“ Podal som mu poznačené bankovky a vrátil som sa k biliardu s Adamom akoby nič.

Prešlo zhruba dvadsať minút a ja som sa pokojne vybral preč. Pred krčmou som zdvihol obe ruky, akože si popreťahujem chrbticu, ale v skutočnosti to bolo dohodnuté znamenie pre okrskovú protidrogovú jednotku. Vrátil som sa do krčmy a kolegovia šli za mnou. Dílera pekne zatkli, a keď sa dozvedel, že som policajt, obrátil sa ku mne: „Doboha, človeče, teba by som na fízla nikdy netipoval. Prisahám.“

Zaďakoval som mu za lichôtku a šiel som domov šťastný ako blcha.

Mal som za sebou osemnásť mesiacov skúšobnej lehoty, keď ma oslovil detektív inšpektor, ktorý velil oblastnej kriminalistickej jednotke. S Archiem sme vtedy šesť mesiacov pracovali v obytnom bloku Ferrier a dosahovali sme slušné výsledky. Problém s drogami sa vyriešil a ja som zatkol zopár ľudí. Moja anonymita zostala neporušená.

Archie dal kriminalistom zelenú, aby mi ponúkli miesto na svojom oddelení, aj keď som bol, prísne vzaté, stále v skúšobnej lehote. Veliteľ mi musel udeliť výnimku, rozlúčil som sa s Archiem a nastúpil som na novú pozíciu. Skúšobnú lehotu som zavŕšil s kriminalistami a počas tohto obdobia som zaujal oblastné protidrogové oddelenie, ktoré ma tiež chcelo do svojich radov. Pozvali ma na pohovor – na dosku, ako sa tomu u nás vraví –, no v piatok predtým, ako som tam mal ísť, ho zrušili.

Nikto mi nič nevysvetlil, až kým som telefonicky nedostal pokyn, že sa mám zúčastniť na stretnutí v Scotland Yarde. To stretnutie mi zmenilo život.

Tretieho marca 1987 som šiel na New Scotland Yard a v zasadačke som našiel okolo veľkého stola sedieť zástupcu komisára, veliteľa a hlavného superintendanta z Lewishamu. Na jednom konci stola ležala hromada spisov.

Ospravedlnili sa mi, že ma zavolali tak narychlo a že mi zrušili pohovor na protidrogovom. Veľmi pekne hovorili o mojej dovtedajšej kariére a dodali, že by som mal príležitosť, ktorú mi teraz ponúknem, seriózne zvážiť.

Spočiatku hovorili hmlisto, zato mi kládli veľa osobných a veľmi zvedavých otázok o tom, s akými ľuďmi sa priateľím a kde som vyrástol. Dve hodiny ma takto grilovali, až to vyznievalo skôr ako policajný výsluch než pohovor. Potom mi oznámili, že sa mi ozvú. Nechápal som, čo to má znamenať. S Archiem sme sa pokúsili zistiť, čo majú v pláne, ale vyzeralo to, že ich prísne strážené tajomstvo tajomstvom aj zostane.

Šiesteho marca ma na Scotland Yard zavolali znovu, opäť na takéto stretnutie, ale tentoraz vyložili karty na stôl.

Vraj hľadajú policajtov, ktorí by ako tajní pôsobili v špeciálnej jednotke. Jej cieľom je dosiahnuť zatknutie a súdne stíhanie známych futbalových chuligánov, a to všetko počas tajnej operácie.

Okamžite som vedel, že to je čosi pre mňa. Tajné misie sa mi zapáčili už od toho prvého razu, keď som sa pokúsil o nákup matroša. Nič sa nemohlo vyrovnáť adrenalínu, čo mi vtedy bublalo v krvi. Trochu som o chuligánoch vedel, lebo som ich videl na zápasoch jednak počas dospievania a jednak neskôr, keď som chodieval ako uniformovaný strážnik slúžiť na štadióny.

Dôstojníci mi oznámili, že verejnosť je čoraz rozhorčenejšia stúpajúcim množstvom násilia futbalových fanúšikov a že z pôvodne policajného problému sa stáva politická téma.

Preto sme dostali zhora všemožnú podporu a predpokladalo sa, že operácia potrvá aj šesť mesiacov. Bolo treba doladiť zopár drobností. Na oblastnej úrovni už podobné operácie prebiehali, ale prirodzene speli k záveru a túto operáciu mal riadiť priamo Scotland Yard s plnou podporou špeciálnych jednotiek. Rozpočet aj rozhodovanie mali vychádzať z najvyšších miest. Bolo nutné, aby ostatné tajné jednotky v Millwalle, West Hame a Chelsea

o našom nasadení ani netušili. Všetko mi to pripadalo až prehnane opatrné, ale ak to tak chcú, kto som ja, aby som odporoval?

Rozlúčili sa so mnou a položili mi jedinú otázku na rozmyslenie: Beriete alebo nie? Ak áno, do dvadsiatich štyroch hodín zavolajte na toto číslo a tridsiateho marca sa hláste na policajnej stanici v Brockley. Tam vás predstavia ostatným členom tímu. Ak to nie je nič pre vás, rozumieme, a vaše rozhodnutie nijako neovplyvní vašu ďalšiu kariéru.

Vybral som sa zo Scotland Yardu rovno za Archiem. O novej „jednotke duchov“, ako ju medzi sebou nazvali, už počul, ale aj na policajné pomery to bolo až príliš prísne utajené. Až do večera sme preberali výhody a nevýhody, ktoré mi z prijatia ponuky vyplynú, ale ja som odpoveď poznal, už keď som z toho stretnutia s dôstojníkmi odchádzal.

Beriem.

3. KAPITOLA

PRVÝ VÝKOP

Deň, keď som sa mal hlásiť na policajnej stanici v Brockley – tridsiaty marec –, prišiel a aj odišiel. Do Brockley som sa nedostal, lebo som musel byť na súde, tak som prišiel v stredu prvého apríla. Áno, práve v taký dátum som sa mal zoznámiť so seržantom, ktorý mal byť mojim partnerom aj veliteľom. Vošiel som do kancelárie o deviatej ráno a čakal som, kedy dorazí.

Objavil sa krátko po deviatej. Predstavil sa ako Chris a navrhol, aby sme zaskočili na kávu a trochu sa zoznámili. Na prvý pohľad mi bolo jasné, že nevyzerá ako bežný policajt. Predovšetkým bol nízky, meral najviac stosedemdesiat centimetrov, a na nose mal veľké komické okuliare. Ale inak bol príjemný a zašli sme do neďalekej kaviarne.

Hneď pri vstupe som si za stolom všimol skupinku chlapov, ktorí už ako policajti rozhodne vyzerali. Chris sa vybral rovno k nim, jednému podal ruku. Ja som zaparkoval pri pulte, kúpil som nám niečo na pitie a potom som si našiel miesto pri stole ďalej od Chrisa a jeho kamarátov.

„Jim, poď sa zoznámiť!“ zakričal na mňa zrazu.

Opätoval som mu pohľad a zdvihol som ruku na znak, že som v pohode tam, kde som. Trochu ma prekvapili jeho spôsoby, lebo dosiaľ som mal dojem, že sa s ostatnými policajtmi nemáme veľmi sťahovať. A tu si verejne podávame ruky s celým húfom ľudí, z ktorých to fízlovstvo doslova kričí.

Chris napokon prešiel ku mne a posadil sa. Pozrel na mňa a pokrútil hlavou. „Prečo si neprišiel? Nie je trochu drzé, že ich tak ignoruješ? Vieš ty, kto sú?“

Pokrútil som hlavou. „Neviem, ale hneď vidím, že sú to poliši, a ak ti to nevadí, vzhľadom na akciu, do ktorej sa púšťame, by som sa s polišmi radšej nestýkal.“

Rozosmial sa. „No, vzhľadom na akciu to asi nepôjde. Sú to náhodou členovia tvojho tajného tímu a budeš s nimi sedieť v jednom kancli.“

Klesla mi sánka. „Ale mne povedali, že to má byť strašne tajné a že o tej operácii nesmie vedieť nikto, ani len moja rodina.“

Chris sa znovu rozosmial. „Ha, ešte sa máš čo učiť.“

A fakt som sa mal.

Chris mal niečo po tridsiatke a do Metropolitnej polície nastúpil krátko po svojich dvadsiatych narodeninách. Rýchlo stúpал po rebríčku hodností, do piatich rokov získal hodnosť detektíva. Nedávno spravil seržantské skúšky, takže ho prevelili do Okrsku P. Vzhľadom na jeho kriminalistické skúsenosti a nedávne povýšenie vyzeral ako ideálny kandidát na velenie.

Niekoľko dní sme sa navzájom spoznávali. Ja som nedávno začal chodiť s policajtkou menom Dawn a často som o nej rozprával. Chris mi hovoril o svojom živote. Na dvoch zvyšných členov tímu sme len čakali a Chris sa dozvedel, že velenie len ťažko hľadá vhodných kandidátov. Pohovory boli naplánované na najbližšie týždne. Takže v dohľadnej budúcnosti sme mali operáciu zahájiť len ja s Chrisom.

Predstavili ma starému tímu tajných, ktorý uskutočnil operáciu s krycím názvom Krotitelia levov. Tí ľudia zatkli a pohnali pred súd osemnástich najhorších lotrov z Millwallu za sprisahanie s úmyslom výtržností a podobné obvinenia. Súd väčšine obvinených naporil tresty odňatia slobody, no po odvolaní boli zrušené. Dôvod? Nedoštatočne prezentované dôkazy. Pritom členovia starého tímu boli fajn ľudia a seržant Phil sa vo svojej práci vyznal.

S Chrisom sme si povedali, že cez víkend pôjdeme na svoj prvý zápas – hosťovanie v Leedse. Ja som si vzal na starosť fakty o Millwalle za posledných dvadsať rokov. Zistil som napríklad, že futbalových úspechov má tento klub pramálo. Hrozivú slávu mu zabezpečili skôr výčiny fanúšikov. Najnovším príkladom boli výtržnosti v Lutone v roku 1985. Keď som sa díval na televízny záznam z lutonského zá-

pasu a uvidel som tú brutalitu, došlo mi, do čoho sa to púšťam. Pri pohľade na chuligánov, ako prepadávajú políciu, a s vedomím, že sa do tohto sveta chystám vstúpiť len s jedným kolegom, sa ma zmocnili obavy.

Existovalo dosť fotiek známych tvárí spomedzi chuligánov a aj niekoľko videozáznamov z bezpečnostných kamier, no väčšinu informácií som pozbieral od starého tímu tajných. Nepovedali mi veľa o dejinách klubu a ešte menej o tých chýrnych chuligánoch, ktorých sa im nepodarilo poslať do basy. Našťastie som sa mohol posadiť s Guyom, jedným z uniformovaných pozorovateľov, ktorý mi vyrozprával o Millwalle za posledných desať rokov všetko. Poznal každého fanúšika, tých normálnejších aj tých nezvládnuteľných. Chodili s klubom na všetky zápasy, doma aj na súperovom ihrisku, a jeho informácie boli pre mňa neoceniteľné, tak ako jeho podpora počas celej operácie. Bolo jasné, že Chris o futbal záujem nemá. Vyhlásil, že to nechá na mňa. Tretieho apríla 1987, v piatok, sme si povedali, že sa konečne niekde ukážeme.

O siedmej večer sme vyrazili z policajnej stanice v Brockley a odviezli sme sa na Old Kent Road, aby sme sa zoznámili s tým, čo malo byť nasledujúce dva roky naším domovom.

Vošli sme do krčmy Woodcutter, od starého tímu sme vedeli, že fanúšikovia tam radi chodievajú. Dali sme si rýchly drink, no keďže sme tam boli sami, čoskoro nám došlo, že sa nedozvieme nič užitočné – azda okrem dátumu najbližšej dražby mäsa. Dopili sme a už nás nebolo. Guy spomínal aj ďalšiu chuligánsku krčmu, Old Castle, a ja som navrhol, aby sme skočili aj tam. Chrisovi sa veľmi nechcelo, ale ja som doňho hustil, že chuligáni za nami neprídu, a ak chceme ich bandu infiltrovať, musíme ísť my za nimi. To znamenalo, samozrejme, navštevovať ich podniky.

Pred krčmou postávalo veľa ľudí, okamžite som spoznal Tučniaka Tonyho. Bol to známy millwallský chuligán a už som ho videl na nejednom videozázname z bezpečnostnej kamery. Po Lutone ho vy počúvali, ale pre nedostatok dôkazov ho nemohli zatknúť.

Tesne po ôsmej sme vošli do krčmy Old Castle. Bola plná a na prvý pohľad som väčšinu štangastov zhodnotil ako fanúšikov Millwallu. Bola tam väčšina tvárí, ktoré som poznal zo záznamov.